

Onkruidbestrijding bij loofhoutculturen

[236.1]

J. L. GULDEMOND

Bosbouwproefstation, Wageningen

1. Inleiding

Bij de aanleg van loofhoutculturen (bosbeplantingen, wegbeplantingen, landschappelijke beplantingen en plantsoenen) heeft men te maken met bodemverwildering, welke bij de aanleg reeds bestaat óf met vrij grote zekerheid later zal optreden.

Een in enigerlei opzicht hinderlijke bodemverwildering kan niet alleen uit grote tweezaadlobbige onkruiden en loofhoutopslag, maar vooral ook uit grassen bestaan. In het vóórkomen en de samenstelling van bodemverwildering is een grote variatie mogelijk, afhankelijk van de omstandigheden. Als voorbeelden zijn te noemen:

- de zware kapvlakteverwildering, die kan optreden na de velling van populierenbossen in Noordbrabant: hier komen grote tweezaadlobbige onkruiden, bramen en loofhoutopslag voor
- de aanvankelijk lichte veronkruiding van de IJsselmeerpoldergronden, later vaak overgaand in een vrij dichte bedekking met een of weinige soorten onkruid zoals hoefblad of wilgenroosje
- de zware grasverwildering van oud weiland
- de met gras begroeide wegbermen en -taluds.

De factoren, die zoals blijkt uit de voorbeelden, de variatie in verwildering veroorzaken, worden bepaald door de voorgeschiedenis en de levensloop van een loofhoutbeplanting:

- het vroegere gebruik van het terrein, onder andere het feit of men te maken heeft met herbebossing of eerste generatie
- de bodembewerking
- de beplanting en het gebruik van het omgevende terrein
- de rijkdom van de grond
- de toestand van de beplanting en de cultuurmaatregelen daarin.

2. Nadelen en gevaren van bodemverwildering concurrentie

Een onkruidvegetatie werkt ten opzichte van een beplanting concurrerend in licht, voedsel- en wateropname. Het is duidelijk dat deze concurrentiewerking in de eerste jaren na aanleg van veel grotere invloed is dan in een oudere beplanting. Vooral in het jaar van aanleg, wanneer de wortels van de pas geplante bomen en struiken zich nog in dezelfde zone bevinden als de wortels van de bodemvegetatie, kan de toestand kritiek zijn. Dit komt niet alleen tot uiting in een verminderde lengte- en diktegroei, maar ook in verzwakkingsverschijnselen: ingestorven scheuten, slechte bladbezetting, klein en gelig blad, heviger ziekteaantastingen, een ijle kroon e.d. (foto 1 en 2).

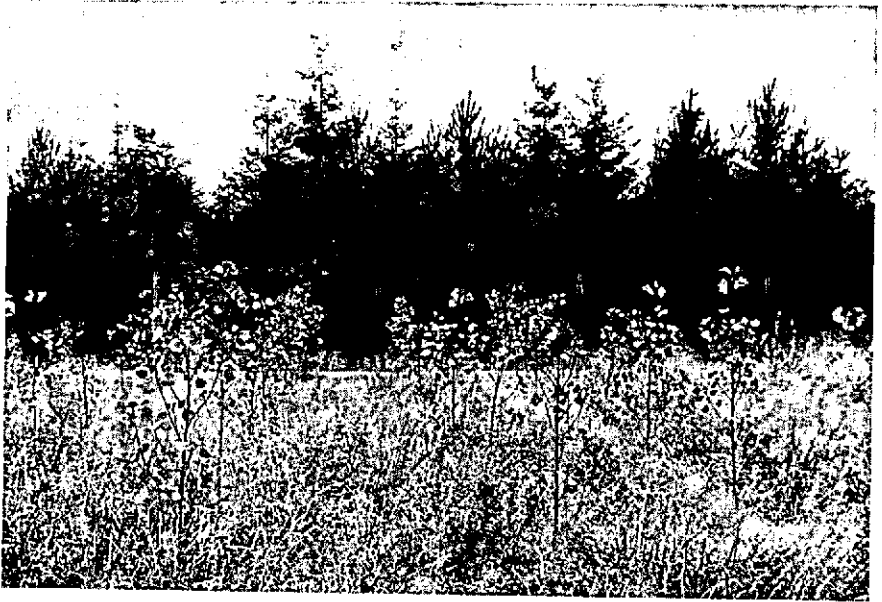

Foto 1: Driejarige populier in grasverwildering. Lengte 1,3 m. Verzwakte planten met ingestorven toppen, slechte bladbezetting en klein, gelig blad. Najaar 1967.

Foto 2: Driejarige populier op chemisch schoongehouden grond. Lengte 2,4 m. Hetzelfde uitgangsmateriaal als bij foto 1 en op hetzelfde terrein. Gezonde planten, goede bladbezetting, groot en donkergroen blad. Najaar 1967.

Deze verschijnselen kunnen zo ernstig worden dat de beplanting zich niet meer herstelt en zelfs kan mislukken.

directe beschadiging

Door loofhoutopslag, riet en klimmende of rankende onkruiden kan een directe vorm van schade ontstaan door zwiepen en vegen, verdringen en omhoog trekken.

schadelijk gedierte

Een dichte onkruidbegroeiing kan een goede schuilplaats bieden aan schadelijke dieren. Muizen, ratten, konijnen en hazen vinden hierin een goede dekking en nestgelegenheid. Van muizen is bijvoorbeeld bekend dat zij zich vooral in een zware grasverwildering bij voorkeur ophouden.

brandgevaar

Bodemverwildering levert in de winter een hoeveelheid dood materiaal, dat bij uitdrogen in het voorjaar zeer brandbaar is. Wanneer, zoals helaas veel wordt toegepast, bermen of watergangen worden afgebrand of het dorre materiaal uit vandalisme wordt aangestoken, kan een brand zich „als een lopend vuurtje” verspreiden door een beplanting en deze voor een belangrijk deel ruïneren.

sneeuwdruk

Wanneer een hoog ontwikkelde onkruidverwildering in de winter door de sneeuw wordt platgedrukt, bestaat er ernstig gevaar dat een zich tussen deze vegetatie bevindende zeer jonge beplanting scheef of zelfs geheel op de bodem wordt gedrukt.

onkruidverspreiding

Vanuit een vervuilde beplanting kunnen tal van hinderlijke onkruiden zich verspreiden over naburige terreinen. Wanneer deze aangrenzende terreinen bestaan uit sportvelden, landbouwgronden of om enigerlei reden onkruidvrij te houden percelen, kan deze verspreiding een grote overlast betekenen.

esthetische bezwaren

Vooraf in stadsbeplantingen, parken en plantsoenen zal een met onkruid verwilderde beplanting uit esthetische motieven ongewenst zijn. Men zal vaak trachten deze terreinen zo schoon mogelijk te houden.

Het is vanzelfsprekend dat de genoemde nadelen en gevaren in de verschillende typen van loofhoutbeplantingen niet alle even zwaar wegen. Zo zullen in een bosbeplanting de esthetische bezwaren gering of van geen belang zijn en zal misschien de concurrentie de belangrijkste factor zijn.

In een landschappelijke beplanting kan wellicht het brandgevaar en in een sportterreinbeplanting kunnen de onkruidverspreiding en de esthetische bezwaren prevaleren. Iedere beheerder of eigenaar zal voor zichzelf moeten vaststellen vanuit welke motieven bodemverwildering in zijn terreinen hinderlijk is en of en in welke mate tot bestrijding van die verwildering moet worden besloten. Als concreet voorbeeld kan hierbij worden gesteld, dat het voor

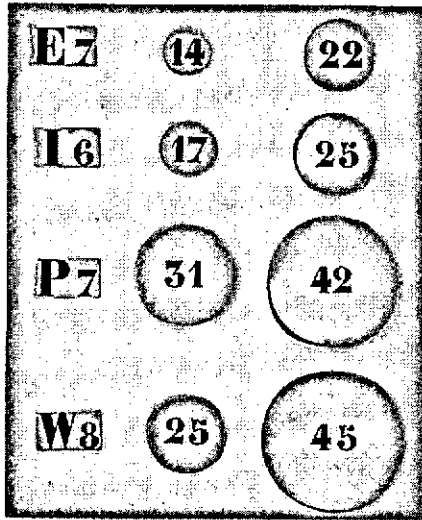

Foto 3. Omtrek in cm's van bomen in een niet schoongehouden deel van een wegbeplanting (cirkels links) en in een wel schoongehouden deel (cirkels rechts).
 E 7 = zevenjarige essen, I 6 = zesjarige iepen,
 P 7 = zevenjarige populieren, W 8 = achtjarige wilgen.

het opheffen van brandgevaar misschien voldoende kan zijn een brede strook langs de randen van de beplanting onkruidvrij te houden, terwijl men voor het opheffen van concurrentie uiteraard een bestrijding moet toepassen waarbij alle bomen of heesters hiervan profiteren (foto 3).

3. Bestrijding

Bestrijding van bodemverwildering is het wegnemen van een schadelijke vegetatie of voorkómen, dat deze ontstaat. Uit het voorgaande is al af te leiden dat het doel van onkruidbestrijding in loofhoutbeplantingen tweeledig kan zijn: ten eerste het bevorderen van de aanslag en de groei van de beplanting en ten tweede het opruimen van onkruid dat, vanuit welke motieven dan ook, verwijderd moet worden. De ene beheerder interesseert het nauwelijks of de beplanting snel groeit, als de bodem maar schoon is, terwijl de andere belang heeft bij een zo goed mogelijk producerend bos, ongeacht de begroeiingstoestand van de bodem. Beiden kunnen dan profijt van onkruidbestrijding hebben.

In het algemeen kan men dus stellen dat een onkruidbestrijding in loofhoutculturen zin heeft, wanneer daardoor een gesteld doel, hetzij verbetering van de groei van de beplanting, hetzij een gewenste schone toestand van de bodem, wordt bereikt. Dit betekent dat bestrijding van de bodemverwildering in een aantal gevallen zinloos is en alleen maar geld kost, bijvoorbeeld:

- wanneer een beplanting wordt aangebracht op schone grond, meteen goed aanslaat en doorgroeit en de bodem niet snel vervuult, is onkruidbestrijding veelal overbodig, indien een schone grond verder geen absolute vereiste is;

- wanneer op een terrein een verkeerde houtsoortenkeuze is gedaan of een te slechte kwaliteit plantsoen is gebruikt, is het overbodige moeite te trachten de groei van deze cultuur te bevorderen door onkruidbestrijding;
- wanneer na een onkruidbestrijding de hergroei van het onkruid zo snel is dat deze leidt tot een sterkere verwildering dan voorheen of tot een ongunstiger samenstelling van de bodemflora, is de bestrijding zelfs ongewenst.

Het laatste heeft als consequenties dat de nawerking van een bestrijding voldoende lang moet zijn om kostbare herhalingen te voorkomen en dus in ieder geval de maanden van de voorzomer moet overbruggen en dat men voorts door een bestrijding niet het risico mag lopen van het bereiken van een ongunstiger toestand. Als voorbeeld kan hierbij gelden de „vervanging” van weinig schadelijke onkruiden door kweekgras of andere grassoorten, hetgeen vooral op rijkere gronden kan gebeuren.

4. *Mogelijkheden van bestrijding*

4.1 *Biologische bestrijding*

Hieronder is te verstaan het aanbrengen van een nuttige onderplanting, tussenteelt of bodembedekker. Deze groep kunstmatig in een beplanting ingebrachte planten heeft tot doel de bodem voldoende af te dekken om het ontstaan van een hinderlijke vegetatie tegen te gaan. Zij mogen zelf niet concurrerend of in andere opzicht schadelijk werken, moeten daarentegen zo mogelijk de groei van de beplanting stimuleren en kunnen in een enkel geval een nuttige nevenopbrengst leveren. De mogelijkheid van toepassing van bodembedekkers is uiteraard afhankelijk van het karakter van de beplanting, de houtsoort en de plantafstand. Als voorbeelden kunnen worden genoemd lupine, Phacelia, serradelle, klaver en van de houtige gewassen els. Het resultaat kan goed zijn, de methode is echter niet goedkoop en vraagt vrij veel deskundigheid, terwijl men bij de toepassing van kruidachtige bodembedekkers al uit moet gaan van schone grond, waarin men deze zaait.

Als bijzonder geval moet hierbij de populierenteelt worden vermeld. Hierbij worden gewoonlijk relatief grote plantafstanden toegepast, waardoor de mogelijkheid van een tussenteelt van een ander gewas of een andere vorm van bodemgebruik bestaat. Bij de populierenteelt wordt dan ook vaak met succes gebruik gemaakt van een tussenbeplanting met zwarte els. Deze dekt de bodem voldoende af, is zelf geen voedselconcurrent en levert een gunstig afvalprodukt op. Met de populier samen vormt de els snel een gunstig microklimaat in de beplanting, hetgeen vooral op geëxponeerde standplaatsen (polders) van belang is. Wel zal het in de meeste gevallen noodzakelijk zijn de els een of meer malen terug te zetten, wanneer hij de populier hindert of dreigt te overgroeien. De uitgaven voor het elzenplantsoen (in vele gevallen ± 4000 stuks per ha), voor het planten daarvan en het een of meer malen terugzetten maken deze overigens zeer doeltreffende methode niet goedkoop, terwijl het elzenrijs hout in vele gevallen geen geld opbrengt.

Bespreking van andere methoden van tussenteelt bij populier zoals grasland, landbouwgewassen, kerstsparran enz. zou hier te ver voeren.

4.2 *Mechanische bestrijding*

Hiertoe moeten worden gerekend al die methoden waarbij gebruik wordt gemaakt van mechanische hulpmiddelen, variërend van bodembewerking tot het kappen van loofhoutopslag.

volledige grondbewerking:

Deze is, afhankelijk van het gebruikte werktuig: de ploeg, de cultivator, de frees en op kleine oppervlakten de schop of de schoffel, diep of ondiep. Indien *vóór de aanleg* van de beplanting toegepast, ontstaat in ieder geval een tijdelijk schoon terrein, waarin het planten geen probleem vormt. Uit het betoog van Oldenkamp is echter al voldoende duidelijk gebleken welke grote nadelen kleven aan volledige grondbewerking. Dit geldt namelijk voor loofhout even goed als voor naaldhout. Het belangrijkste is hierbij waarschijnlijk wel het scheppen van gunstige voorwaarden voor de ontwikkeling van een hevige onkruidverwildering. De afbraak van humus is, waar vele loofhoutbeplantingen op voormalige landbouwgronden worden aangelegd, van minder belang. Bovendien moet niet vergeten worden dat een volledige grondbewerking in vele gevallen bij de aanleg van landschappelijke beplantingen als een gegeven feit moet worden beschouwd. Vooral bij ruilverkavelingen, nieuwe wegen en taluds wordt de bodem nu eenmaal volledig bewerkt opgeleverd.

Volledige grondbewerking *bij het onderhoud* van beplantingen in een reeds bestaande vegetatie heeft nog weer andere nadelen:

- de kans op wortelbeschadigingen van de beplanting is zeer groot
- het is onmogelijk het terrein geheel machinaal te bewerken, met het gevolg dat óf de planten juist in het onkruid blijven staan, óf dat de bestrijding met de hand voltooid moet worden
- de volledige grondbewerking is dus of onvolledig of arbeidsintensief en extra duur
- stambeschadigingen en afgerukte takken zijn vrijwel onvermijdelijk
- de hergroei van de vegetatie, vooral van grassen, begint onmiddellijk: de verwildering is slechts kapot gehakt en loopt op wortelstokken snel weer uit. Dit geldt ook voor de ontwikkeling van onkruid uit zaad.

Als enig pluspunt mag gelden dat de methode op grote oppervlakten snel en rationeel kan worden uitgevoerd.

pleksgewijze grondbewerking

Voor pleksgewijze grondbewerking met mechanische hulpmiddelen (plantspiegels, stroken) geldt in zekere zin hetzelfde als bij volledige bewerking: de methode is duur, de kans op wortelbeschadigingen is groot en de hergroei van de vegetatie begint onmiddellijk. Bovendien zullen plantspiegels rond bomen of heesters toch een behoorlijke oppervlakte moeten hebben (voor bomen minimaal 1,5 à 2 m²) om enig effect te hebben op de boomgroei. De kleine cirkeltjes, welke nogal eens worden toegepast bij wegbepantingen, overhoeken of parken, leveren misschien wel een fraai gezicht op, maar hebben als onkruidbestrijding geen enkele zin. Het herhaaldelijk plaggen steken om bomen heen kan voorts tot gevolg hebben, dat de bomen op den duur in een kuil komen te staan, waaruit het water moeilijk kan weglopen.

maaien

Het maaien van onkruid is meestal een zeer tijdelijk hulpmiddel, vrijwel zonder nawerking. Het is, vooral indien het over de gehele oppervlakte en rond alle bomen en heesters moet gebeuren, arbeidsintensief en duur en levert bovendien een laag dor materiaal, dat brandgevaarlijk is en schuilplaats biedt aan muizen. Op met bomen beplante grasbermen, waar de grasoppervlakte een hoofdrol speelt, is het evenwel de enige methode om de bermen in een ordelijke staat te houden.

terugzetten van loofhoutopslag

Het terugzetten van loofhoutopslag, hetzij in handkracht of mechanisch, is gewoonlijk niet voldoende om hergroei te voorkomen. Indien in het midden van de zomer toegepast, zijn nog de beste resultaten te verwachten. In de gevallen, waarin men wel hergroei wenst, zoals bij de els in populierenbeplantingen, kan men dus het beste gedurende de winter de loofhouttussenbeplanting afzetten.

afdekken van plantspiegels

Het is mogelijk de plantspiegels kunstmatig te bedekken met zwart polyethyleen folie, gemaaid gras, omgekeerde plaggen, boomschors e.d. Daar ook bij deze methode een grote plantspiegel moet worden bedekt, is de methode in elk geval arbeidsintensief. Bij het gebruik van omgekeerde plaggen is het middel in vele gevallen erger dan de kwaal: de plaggen lopen meestal weer uit tot een flinke vegetatie. Gemaaid gras is riskant vanwege muizenschade. Het effect van folie en boomschors is nog niet voldoende bekend, hiermede worden op het ogenblik proeven genomen. De eerste resultaten schijnen niet ongunstig te zijn.

4.3 Chemische bestrijding

Op grond van de arbeidsintensiteit, de kosten en de nadelen van andere methoden zal men in vele gevallen besluiten tot chemische onkruidbestrijding. Ook hierbij dient men vooraf goed te overwegen met welke omstandigheden men te maken heeft, welk resultaat men wil en kan bereiken en welk omvang een chemische bestrijding moet hebben. Bovendien is voor chemische onkruidbestrijding een goede scholing en deskundigheid vereist. Reeds te vaak is gebleken dat bij ondeskundige toepassing van chemische middelen niet alleen een slechte bestrijding van het onkruid, maar ook rampzalige gevolgen voor een beplanting kunnen ontstaan. Het zijn deze slechte resultaten, die de chemische onkruidbestrijding in een aantal gevallen een slechte naam hebben bezorgd, terwijl ze toch meestal zijn terug te voeren tot onervarenheid. Het is dan ook niet de bedoeling hier een aantal recepten te verstrekken, deze komen alleen tot hun recht in een speciaal op de praktijk gerichte cursus. Voorts zou met het goed lezen van etiketten en voorschriften en het strikt toepassen daarvan al veel gewonnen zijn.

algemene principes

Chemische bestrijding is enerzijds door de aard van toepassing geschikt om de gehele oppervlakte te behandelen: door spuiten of strooien is vrij een-

voudig elk deel van het terrein te raken. Dit geldt zowel vóór als na de aanleg van een beplanting, wanneer tenminste de toepassingsvoorschriften ten aanzien van de beplanting in acht genomen worden. Anderzijds is het juist met chemische bestrijding ook goed mogelijk het terrein plaatselijk te behandelen. Men kan plantspiegelbestrijding toepassen, vooral van belang bij grote plantafstanden (wegbeplantingen, populierenbossen). Men kan zeer vervuilde stukken extra behandelen door wat langer te spuiten; men kan echter ook schaars begroeide plekken gemakkelijk overslaan, door eenvoudig de kraan tijdelijk dicht te draaien.

Chemische bestrijding van bodemverwildering is met daarvoor geschikte apparatuur (voor kleine eenheden een rugspuit) snel en economisch toe te passen en men kan er uitstekende resultaten mee bereiken (foto 4). Men is in bepaalde gevallen echter afhankelijk van de weersomstandigheden ten tijde van de bespuiting.

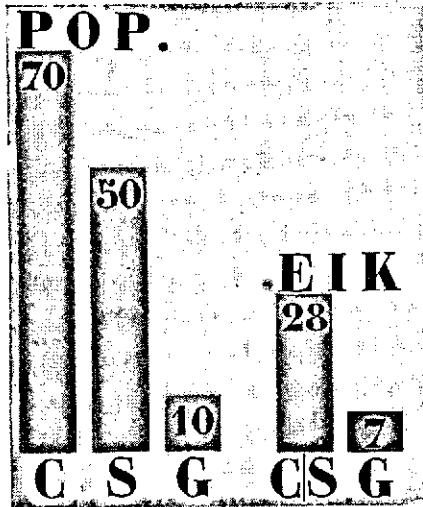

Foto 4: Lengtegroei in cm's in 1967 van jong populieren- en eikenplantscen.

C = bodem chemisch schoongehouden

S = bodem geschoffeld

G = bodem met gras verwilderd

C/S = geen merkbaar verschil in lengtegroei tussen C en S.

Juist wanneer men overweegt een chemische onkruidbestrijding toe te passen, is het aan te raden vroegtijdig te planten. Men heeft dan veelal de gelegenheid om na de aanleg nog een behandeling toe te passen, die op een later tijdstip schadelijk zou kunnen zijn. Is men te laat, dan moet men de bestrijding uitstellen tot een volgend voorjaar en kan de onkruidbegroeiing zich een geheel seizoen ongestoord ontwikkelen.

bestrijding van grassen en andere onkruiden

Grassen kunnen met *dalapon*, dat door blad en wortels wordt opgenomen, bestreden worden. Reeds eerder is echter vermeld door Oldenkamp, dat de

toepassing van dalapon op rijkere gronden weinig perspectieven biedt, gezien de snelle hergroei van meereisende grassen, zoals kweek, en andere hinderlijke onkruiden, bijvoorbeeld boterbloem. Op armere gronden is dalapon als grasbestrijdingsmiddel wel toe te passen van half maart tot half april in een dosering van $7\frac{1}{2}$ —10 kg per ha. Bij toepassing vóór het planten moet men minstens twee weken wachten met planten.

Moelijk te verdrijven grassoorten moeten met de hoge dosering en op een laat tijdstip worden bestreden. Wel dient men te bedenken dat steeds moet worden gespoten vóór het uitlopen van de beplanting, hetgeen bij vroeg uitlopende houtsoorten (wilg, els, iep en sommige populiereklonen) moeilijkheden kan opleveren, tenzij men maatregelen kan nemen dat alleen de bodem wordt geraakt en wanneer de wortelactiviteit nog niet groot is.

Op rijkere gronden kan men grassen met *paraquat* bestrijden. Dit middel heeft een felle contactwerking en is geschikt voor vegetaties, die voor een groot deel uit grasachtigen bestaan. De hergroei geschiedt gewoonlijk vrij spoedig, daar de wortels van de begroeiing intact blijven. Een behandeling moet dus soms enkele malen worden herhaald tot het tijdstip, dat een onkruidbestrijding niet meer nodig is (sluiting van de cultuur, overbodig worden van plantspiegels). Een behandeling met paraquat kan echter zonder bezwaar worden herhaald, ook gedurende het groeiseizoen, mits men zorgt dat bladeren en niet verhoutte delen van de beplanting niet worden geraakt. Het is dus ook zeer goed mogelijk wat later in het seizoen plantspiegels rond laanbomen of in populierenbeplantingen te spuiten. Gewoonlijk wordt paraquat omstreeks eind mei toegepast in een dosering van 5 liter per ha. Op sterk vervuilde plekken kan men dan plaatselijk wat meer spuiten. Bij koel, donker weer schijnt meer van het middel door de plant te worden opgenomen, waardoor een langere nawerking kan ontstaan. Toepassing in de nazomer met een meer systemische werking, waardoor ook in het volgende voorjaar nawerking zou bestaan, is thans in onderzoek.

Op een schone bodem kan men *simazin* gebruiken om de grond schoon te houden. Het middel wordt door de wortels van kiemplanten opgenomen. Het kan dus worden gebruikt op terreinen, die schoon worden opgeleverd en op plantspiegels, wanneer deze na het planten schoon zijn. Voor de bestrijding van een bestaande onkruidverwildering is simazin niet aan te raden wegens zijn geringe werking daarin. Op zeer humusarme gronden kan het middel de beplanting beschadigen, op zeer humusrijke gronden verliest het middel veel van zijn werking. De toepassing is in april in een dosering van $1\frac{1}{2}$ —3 kg spuitmiddel per ha.

Simazin wordt nogal eens toegepast in combinaties met middelen, die een reeds bestaande vegetatie kunnen vernietigen. Hierbij moet men dus zeker zijn van de dodende werking van het andere middel: treedt een hergroei op van de oorspronkelijke begroeiing, dan is simazin vrijwel kansloos.

bestrijding van loofhoutopslag

Deze bestrijding is mogelijk door bladbehandeling en door stambehandeling. De bladbehandeling kan worden uitgevoerd met 2, 4, 5-T ester in een dosering

van 6—8 liter in de nazomer bij droog weer. Het is duidelijk dat bladbehandeling als selectieve toepassing in een loofhoutbeplanting nauwelijks uitvoerbaar is door verwaaien en verdampen van het middel. Een stambehandeling kan worden toegepast door een 6 % oplossing van 2, 4, 5-T ester in petroleum of dieselolie in de wintermaanden (januari, februari) op de stammen of stobben te spuiten of te strijken.

5. *Kostenvergelijking*

Indien men volgens de normen van het Staatsbosbeheer, die door resultaten uit de praktijk worden bevestigd, een kostenvergelijking maakt, levert dit de volgende interessante resultaten op:

spuiten struikbeplanting (+ middel)	: f 200,— tot f 300,— per ha
frezen in beplanting *)	: f 200,— tot f 250,— per ha
schoffelen, hakken.	: f 1200,— tot f 2400,— per ha
spuiten boomspiegels:	: f 0,30 tot f 0,60 per stuk
mechanisch schoonmaken boomspiegels	: f 0,50 tot f 0,90 per stuk

Hierbij wordt uitgegaan van een uurloon van f 8,.

- *) indien a. geen hoge of zware verwildering aanwezig is.
b. niet met de hand behoeft te worden bijgewerkt.

6. *Samenvatting*

Samenvattend kan tenslotte worden gezegd dat bij de aanleg en de verzorging van een loofhoutcultuur een aantal motieven voor onkruidbestrijding aanwezig is. Over de waarde van deze motieven, de aanwezige omstandigheden en de te volgen methode van onkruidbestrijding zal men zich van tevoren goed moeten beraden, opdat men later niet met teleurstellingen wordt geconfronteerd. In hoeverre in de toekomst veranderingen bij de bosaanleg zoals andere plantafstanden en gewijzigde kwaliteitsnormen van het plantsoen invloed zullen hebben op de noodzaak en de mate van onkruidbestrijding in loofhoutbeplantingen, is thans nog niet te voorspellen. Onder de huidige omstandigheden is onkruidbestrijding in vele gevallen een waardevolle cultuurmaatregel, die enerzijds het risico van verzwakking van de cultuur in de jeugdijaren vermindert en anderzijds overige nadelen en gevaren van bodemverwilderding kan opheffen.

Verzwakking van een cultuur betekent een vermindering van de vitaliteit der planten, die ontoelaatbaar is in alle vormen van loofhoutbeplantingen, onverschillig of dit produktiebossen of landschappelijke beplantingen, wegbeplantingen of plantsoenen betreft.